

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
Г. № 18/2013, Кр. 3/2013
Дата 29.04.2013г

МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ

Изх. № 11-03-80

София, 29.04.2013 г.

За валидност
№ 3/13 г
29.04.13г

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

от

Калин Христов - министър на финансите

по

конституционно дело № 3/2013 г.

**УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,**

С определение на Конституционния съд от 9 април 2013 г. министърът на финансите е конституиран като заинтересована страна по конституционно дело № 3/2013 г., образувано по искане на 49 народни представители от 41-вото Народно събрание, които са поискали Конституционният съд да обяви за противоконституционна разпоредбата на § 44, т. 3 и т. 5 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за данък върху добавената стойност (ПЗР на ЗИД на ЗДДС) (обн., ДВ, бр. 94 от 2012 г.).

Оспорени са разпоредбите на § 44, т. 3 и т. 5 от ПЗР на ЗИД на ЗДДС, с които са извършени промени в чл. 169 и чл. 179 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

В искането се твърди, че оспорените разпоредби накърняват основните права на гражданите по чл. 51 и чл. 52 от Конституцията на Република България (Конституцията), а именно правото на обществено осигуряване и правото на здравно осигуряване, както и че са несъвместими с принципа за справедливост по смисъла на преамбюла на Основния закон.

Според вносителите на искането, с въведените по силата на посочените текстове промени в ДОПК се нарушава основополагащия и конституционно закрепен принцип на финансиране на осигурителната система в България, а именно, че тя се финансира от определени в закона осигурителни вноски, имащи целево предназначение. В искането се посочва, че този принцип е възприет, за да се реализират две от основните права на гражданите - правата на обществено и здравно осигуряване, и от нарушаването на който, се извежда и противоконституционността на оспорените разпоредби.

В искането си вносителите поддържат, че с новата редакция на чл. 169, ал. 4 от ДОПК, в нарушение на основните осигурителни права на гражданите и принципа за справедливост, се въвежда автоматичен ред на погасяване на всички видове задължения по реда на тяхното възникване, като се отнема правото на задължените лица да определят сами кое свое публично задължение да покриват, ако нямат достатъчно парични средства за всички, а от там произтича и смесване на плащания на задължения от различен порядък – данъци и осигурителни вноски. С отмяната на чл. 179, ал. 1 от ДОПК и произтичащото от отмяната отпадане на специализираните подсметки, по които преди са постъпвали съответните вноски, вносителите смятат, че се нарушават принципа и начина на функциониране на пенсионно – осигурителната и здравно-осигурителната системи на Република България.

С оглед предоставената ми възможност и в определения от вас 20-дневен срок, изразявам становище, че искането е неоснователно по следните съображения:

Относно противоречието на § 44, т. 3, който променя чл. 169 от ДОПК, с чл. 51 и чл. 52 от Конституцията

Реализирането на концепцията за въвеждане на единна банкова сметка на Националната агенция за приходите (НАП) се извърши в пълно съответствие както с философията и принципите на функциониране на пенсионно-осигурителната и здравно-осигурителната системи в Република България, така и при спазване на принципа на тяхното финансиране, а именно – от законово определени осигурителни вноски, имащи целево предназначение. Резултатът от въвеждането на единната банкова сметка е липсата на многобройните кодове за вид плащане, което по същество води до премахването или намаляване на различните банкови сметки за данъци и задължителни осигурителни вноски, а не води както се твърди в искането, до промяна в целевото предназначение на осигурителните вноски. Единната банкова сметка представлява нов начин на заплащане на

задълженията за данъци и вноски за публични осигурителни схеми и ефектът от нея е постъпването на тези публични вземания в една банкова сметка.

За реализацията на концепцията за единната банкова сметка, най-важното условие е ограничаване правото на лицата да заявяват кое публично вземане погасяват и създаване на нов ред за погасяване на задължения, а именно по поредност на падежа, което се постигна с промените в чл. 169 от ДОПК. Безспорно, както се посочва в искането, постъпилите по новия начин плащания на задължения от различно естество, са обвързани автоматично с вписаните в данъчно-осигурителната сметка на лицето задължения по реда на тяхното възникване и всяко плащане се насочва към първото по време на възникване задължение.

Предоставянето на възможност на лицата да преценяват кое от публичните задължения да погасяват не е разписано изрично в Конституцията. Такова право не би могло да се изведе и пряко от разпоредбите на чл. 51 и 52 от Конституцията (а и от останалите разпоредби на глава втора от Конституцията). Наличието на право (правна възможност) за преценка кое от публичните задължения да се погасява не може да се асоциира пряко с осигурителните права по чл. 51 и 52 от Конституцията, тъй като се отнася до друг кръг лица – работодатели (осигурители), обхват, който не се припокрива с обхвата на гражданителноносителите на тези права и то в качеството им на задължени лица-участници в процеса на администриране на публични вземания (т.е. в процеса на финансиране на осигурителните системи), а не на бенефициенти (потенциални или настоящи) на осигурителната и здравната система.

Вярно е, че според механизма на единната сметка с плащания към съответната сметка на НАП ще се покрият задължения за данъци, а не за осигурителни вноски, ако първите са възникнали по-рано, но също така е вярно, че с направено плащане ще се покриват задължения за осигурителни вноски, а не за данъци, ако задълженията за осигурителните вноски са възникнали по-рано от задълженията за данъци. Не биха могли да бъдат подкрепени аргументите на вносителите, че е налице противоконституционност, когато държавата автоматично покрива стари публични задължения, включително за данъци, с парични средства, предназначени за покриване на осигурителни вноски, на лицата, които нямат парични средства да покрият всички свои публични задължения. Очевидно е, че принципът на погасяване на най-старото задължение е най-обективен и избягва всякакви възможности за проява на „данъчно-осигурителен арбитраж“ от страна на задължените лица, нещо повече в съчетание с намаляването и приравняването на наказателната лихва за просрочени осигурителни вноски по чл. 113, ал. 1 от КСО с тази за останалите публични

вземания, този принцип поставя в равностойно положение всички администрирани от НАП публични вземания. Следва да се обърне внимание, че именно съществуващото досега право на избор на задълженото лице за погасяване на публичните вземания създаваше предпоставки за неравнопоставеност при администрирането на определен вид публични задължения, което можеше да окаже неоправдано привилегироване на даден бюджет за сметка на друг. Уместно е да се припомни, че и по отношение на данъците и осигурителните вноски за персонала (осигурените лица), преценката за това, кое задължение да се погасява, също се извършваше от предприятието (осигурителя), а не от персонала (осигурените лица). И при досегашния ред беше възможна посочената в искането на народните представители хипотеза за погасяване от работодателя (осигурителя) на други публични вземания вместо осигурителни вноски, независимо, че са удържани от доходите на осигурените лица съответните суми. В това отношение, възстановяването на предишния подход на упражняването на селективност от предприятието (работодателя/осигурителя) може да доведе до неплащане на здравни и осигурителни вноски за персонала (т.е. на тези публични вземания, чието плащане е свързано с важни права на осигурените лица). Допускането на такава селективност при вече променени ред и срокове за деклариране и внасяне на осигурителни и здравни вноски ще създаде стимули за избягване на плащания на осигурителни вноски. Още повече, че наказателната лихва за неплащането им се намали и приравни на тази за данъците и се премахнаха действащите до 31 декември 2012 г. изисквания и контролни механизми, заложен в предишната редакция на чл. 7, ал. 1 и 9 от Кодекса за социално осигуряване (изискванията вноските да се внасят едновременно с изплащането на дължимото възнаграждение или на част от него и задължението на банките да отпускат суми за възнаграждения за персонала, само след удостоверяване плащането на съответните вноски).

Предвид изложеното, важно е да се отбележи, че Конституцията не прави разграничение между стари и нови задължения, както и не дава приоритет на един вид задължения спрямо друг. Съгласно чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Република България гражданите са длъжни да плащат данъци и такси, установени със закон, съобразно техните доходи и имущество. Не случайно законодателят е прогласил това задължение на гражданите като основно и му е отредил място в глава втора от Конституцията „Основни права и задължения на гражданите“. Основна грижа на държавата е да осигури изпълнението на задължението по чл. 60, ал. 1 от Конституцията за заплащане от данъкоплатците на данъци и такси, съобразно техните доходи и имущество. Приходите от държавни данъци са едни от основните и постоянни приходоизточници на държавния бюджет, поради което

тяхното плащане и събиране е от изключителна важност за възможността на държавата да предоставя очакваните от нея публични услуги на населението в жизненоважни сфери, като образование, здравеопазване, социални дейности, национална сигурност, култура и пр. Основният закон изтъква различната природа на задълженията – безвъзмездния характер на данъка, респективно съответстващата на осигурителната вноска престация. В този смисъл, целевото предназначение на осигурителните вноски би било нарушено само, в случай че лицето е лишено от упражняването на правата, които му предоставя вноската. Независимо от постъпването на осигурителните вноски в една банкова сметка с данъците, лицето запазва всички свои социално-осигурителни и здравно-осигурителни права. Съгласно § 1, ал. 1, т. 3 от допълнителните разпоредби на Кодекса за социално осигуряване „осигурено лице“ е именно физическото лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по смисъла на кодекса, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Работниците и служителите не могат да загубят осигурителните си права заради публични задължения на работодателя си. Дори плащанията на работодателя да бъдат насочени за погасяване на други дългове, а именно данъци, осигурителните права на работниците не се нарушават, защото че според осигурителното законодателство е достатъчно работодателят да е подал информация в НАП за наетите лица и дължимите осигурителни вноски, без да е задължително тези вноски да са внесени. Освен това, към настоящия момент законодателството е предоставило достатъчно способности на НАП да потърси вземанията си от работодателя, без същите способности да се насочват към наетите от него лица. В правомощията на приходната администрация е да предприеме принудително изпълнение срещу работодателя, без това да засегне правата на работниците или служителите. В тази връзка, неоснователно вносителите на искането обвързват удържането на личните вноски с извършването от работодателя на плащания към администратора на тези публични вземания – НАП. Доколкото удържането е отчетна (вътрешно-счетоводна) операция по трансформиране на един вид пасив (задължение към персонала) на работодателя в друг (задължение по публично вземане), то извършването на плащане представлява разпореждане с актив (парични средства). Удържането от работодателя на припадащата се сума за лични вноски не е релевантно спрямо реда и приоритетността на погасяване на публичните задължения, тъй като то представлява само трансформация на пасив, докато за погасяването на публично вземане (извън случаите на прихващане, опрощаване и др. подобни) определящо е плащането му (трансфер на ресурс), т.е. постъпването на сумата по съответната банкова сметка на администратора на публични вземания (в случая НАП).

Безспорно, по отношение на самоосигуряващите се лица е валидно правилото, че същите ползват осигурителните си права само при положение, че дължимите от тях вноски са внесени. Те поемат лично цялата тежест на осигурителните вноски, тъй като нямат работодател. Предвид риска при забавяне на плащането по отношение на здравноосигурителните им вноски, за здравноосигурените лица законодателят създаде специален режим, а именно запази възможността да заявят кое от задълженията си погасяват, с което се създава допълнителна гаранция за правата им на здравни услуги. По този начин, лицата могат да подадат заявление и плащането им да бъде насочено към погасяване на задължения именно за този вид вноски, независимо от това, че имат стари задължения. За разлика от здравноосигурителните вноски, за вноските на самоосигуряващите се лица за социално осигуряване, е премахнато правото на избор и сумите постъпват в единната сметка, предвид дългосрочния им характер и малкия риск при забавяне на тяхното плащане. Не на последно място, следва да се отбележи, че не всички стари задължения се погасяват автоматично от постъпващите плащания, съобразно механизма на единната сметка. Законодателят е създал и допълнителна гаранция в полза на лица със задължения, за които е изтекла погасителната давност. При наличие на задължения, възникнали преди 1 януари 2008 г., лицата могат да подадат заявление до края на календарната 2013 г. и за тях новият принцип ще се прилага след 1 януари 2014 г.

Извършването на промяна в режима на определяне на погасяването на публични вземания чрез възприемането на принципа на погасяване на най-старото задължение, вместо досегашното правило това да става по усмотрение (или намерение) на задълженото лице – платец на публични вземания, по никакъв начин не може да обоснове извода, че е налице отклонение на осигурителни вноски. Оспорените в искането на народните представители разпоредби от ДОПК не отменят изискванията в КСО и ЗЗО събраните осигурителни вноски да са елемент от приходната част по бюджетите на ДОО и НЗОК, т.е. остава задължението на НАП да превежда събраните суми по съответните сметки на НОИ и НЗОК, което изрично е предвидено в чл. 7 от Наредбата за реда за внасяне и разпределяне на задължителните осигурителни вноски и вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите".

Относно противоречието на § 44, т. 3, който отменя чл. 179, ал. 1 от ДОПК, с чл.51 и чл. 52 от Конституцията

От искането на народните представители не стават ясни причините, поради които считат, че е противоконституционна отмяната на изискването за ежедневно прехвърляне на внесените вноски в съответните сметки на държавното обществено осигуряване (ДОО) в НОИ, в набирателната сметка на Националната здравно-осигурителна каса и фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“. В искането липсват конкретни аргументи, че удължаването на срока води до нарушаване на конституционни права или до нарушаване на принципите на финансиране на осигурителните системи. Следва да се обърне внимание на разпоредбите на чл. 159, ал. 6 от КСО и чл. 179, ал. 2 от ДОПК, с които се определя 30-дневен срок за разпределение и превеждане на събраните от НАП приходи за ДЗПО в полза на съответните универсални и професионални фондове. В този смисъл и предвид конституционния принцип за равнопоставеност на държавната и частната собственост, не е нелогично и очевидно не е противоконституционно администрирането на приходите за общественото (чрез НОИ и НЗОК) и задължителното частно осигуряване (фондовете по ДЗПО) да бъде поставено на равна основа, в аспекта на сроковете за превеждане на събраните от НАП средства на съответните осигурителни фондове. Още повече, че ефектът от замяната на ежедневно с периодично превеждане на събраните приходи за НОИ и НЗОК може да бъде компенсирани с наличните в бюджетното законодателство допълнителни възможности за финансиране, чрез държавния бюджет на тези публични осигурителни схеми при временни касови разриви и неизпълнение на приходите им – както с автоматичен платежен механизъм на покриване на касов недостиг (§ 21, ал. 13-15 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2013 г. и чл. 154, ал. 16 и 17 от Закона за публичните финанси), така и с дискреционни мерки (например § 49 и § 50 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2013 г., чл. 14 от Закона за бюджета на Държавното обществено осигуряване за 2013 г., чл. 103, ал. 1 от Закона за публичните финанси).

Неясни са твърденията в искането на народните представители, че досега приходите от вноски за ДОО и за фонд „ГВРС“ са постъпвали по отделни сметки на НАП. Следва да се припомни, че от 1 януари 2010 г., въз основа на разпоредбата на § 5 от Закона за бюджета на Държавното обществено осигуряване за 2010 г. се закриха отделните банковите сметки на НАП за приходите от вноски за Учителския пенсионен фонд (УчПФ) и фонд „Гарантирани вземания на работници и служители“ (фонд „ГВРС“), като се регламентира, приходите им да се внасят по сметките на НАП за приходите за ДОО и да се прехвърлят периодично (вместо ежедневно) по съответните сметки на двата фонда в БНБ. Така, всъщност още от 2010 г. по

отношение на УчПФ и фонд „ГВРС“ законодателят е възприел при администрирането на техните приходи два от подходите, залегнали в последните промени на ДОПК, а именно: подхода на събиране чрез едни и същи сметки на НАП на приходи за различни бюджети/фондове (следва да се има предвид, че УчПФ и фонд „ГВРС“ са самостоятелни фондове и не са част от бюджета на ДОО), както и подхода на замяната на ежедневно с периодично прехвърляне на събраните суми за УчПФ и фонд „ГВРС“.

Заложеният в Конституцията принцип на обособяване на социалното и здравно осигуряване отделно от държавния бюджет не означава, както бе посочено по-горе, че администрирането на приходите от осигурителни вноски следва да има приоритет спрямо приходите за държавния бюджет, а по скоро предполага равнопоставеност при осигуряване на финансирането (администрирането на приходите) за държавния бюджет и социалното и здравно осигуряване, тъй като гарантирането на посочените в чл. 51 и 52 от Конституцията права на гражданите се реализира, освен чрез публичните и частни осигурителни схеми, но и за сметка на финансиране от държавния бюджет. Разпоредбата на чл. 52, ал. 2 от Конституцията посочва държавния бюджет като един от източниците за гарантиране на здравните права на гражданите, а в чл. 51, ал. 1 от Конституцията изрично е споменато като право социалното подпомагане, чието реализиране (финансиране) е конкретизирано в законодателството не като елемент на осигурителната система, а за сметка на държавния бюджет и общинските бюджети (виж например чл. 24 от Закона за социално подпомагане и чл. 5 от Закона за семейни помощи за деца).

Изразената от народните представители позиция, че оспорваните разпоредби водят до „пряко нарушаване на принципа на целево предназначение на осигурителните вноски“ и „... пенсионни и здравни осигуровки ... да бъдат използвани за погасяване на данъчни задължения, а от там и за финансиране на дейности, които по закон се финансират от бюджета ...“ не би могла да се приеме и е несъстоятелна. За да е налице такова отклоняване, това означава: на първо място, постъпилата по сметка на НАП сума да е идентифицирана като осигурителна вноска (т.е. да е призната като конкретен вид погасено публично вземане, съгласно законово регламентирания ред) въз основа на съответните правила за приоритетност и последователност на погасяване на публични вземания и съответните изисквания за деклариране и представяне на информация. Заедно с това, на второ място, тази вече идентифицирана по съответния законов ред като конкретен вид публично вземане сума, да не постъпи по бюджета на съответния осигурителен фонд, а да бъде пренасочена и разходвана чрез друг бюджет.

Фактът на обособеност на бюджетите на публичните осигурителни фондове от държавния бюджет не означава придаване на привилегирован статус на източниците им за финансиране (осигурителните и здравни вноски) спрямо тези за държавния бюджет (данъци) в процеса на тяхното администриране от НАП, поради което от тази гледна точка не може да се твърди, че заложеният чрез промените в ДОПК неутрален спрямо конкретни публични вземания и задължени лица подход на погасяване на най-старото възникнало задължение противоречи на Конституцията. Здравните и осигурителни права са важни конституционно признати основополагащи права, но такива са и споменатото по-горе право на социално подпомагане, правото на безплатно образование съгласно чл. 53, ал. 3 от Конституцията, както и други права, чието осигуряване се финансира от държавния бюджет, т.е. за сметка на държавните данъци.

В искането на народните представители се акцентира само върху въпроса за внасянето на суми по банковите сметки на НАП, като се пропуска другото определящо изискване при администрирането на публични вземания, а именно – коректното изготвяне и предоставяне от задължените лица (работодатели/осигурители/самоосигуряващи се) на НАП на съответните данъчни и осигурителни декларации. При това положение, въпросът за финансирането на (събирането на приходи за) здравните и осигурителните фондове не е в толкова пряка връзка с въпроса за гарантирането на здравните и осигурителните права на гражданите – дори и осигурителят да е превел дължимите суми за осигурителни вноски, ако той не е изпълнил задължението си за деклариране, т.е. не е предоставил информация за кои лица се правят вноските, няма да е налице възможност засегнатите осигурени лица да ползват съответните права (включително и когато такива суми се внасят по обособени за съответния осигурителен фонд банкови сметки), независимо, че необходимите за това приходоизточници са постъпили по бюджета на съответния осигурителен фонд.

В контекста на искането на вносителите, позоваването на чл. 87 от ДОПК не е съвсем прецизно. Визираната в тази разпоредба на ДОПК данъчно-осигурителна сметка не представлява банкова сметка, а базисно информационно-регистрационно средство за отразяване за всяко регистрирано лице на процеса на администриране от НАП на публичните вземания в двата му основополагащи аспекта: деклариране (установяване) на отделните публични вземания и тяхното погасяване. Дефинираният обхват и структура на данъчно-осигурителната сметка (в съчетание със съответните технически средства и информационни технологии) позволява идентифицирането на декларираните и внесените публични вземания по отделни видове, което от своя страна води и до установяване на общия размер на

събраните суми за държавния бюджет и отделните публични осигурителни фондове (ДОО, Учителски пенсионен фонд, фонд „ГВРС“ и НЗОК), без да се налага поддържането на отделни банкови сметки за различните публични осигурителни фондове. Със създаването на нова ал. 9 на чл. 87 от ДОПК се въведе правото на електронен достъп на съответните регистрирани лица, което ще им позволи по всяко време да бъдат информирани за състоянието на техните задължения, включително и по отношение на осигурителните вноски.

Видно от изложеното, всички права, които стоят срещу задължението за социално и здравно осигуряване, са гарантирани за лицата. Необоснована се явява тезата на вносителите на искането, че автоматичното погасяване на задълженията по реда на тяхното възникване нарушава целевото предназначение на осигурителните вноски и създава затруднения както в аспекта на правоотношенията между наети лица и работодатели, така и при самоосигуряващите се лица. Възприетият законодателен подход не създава предпоставки за ограничаване или отнемане на конституционни права, а поражда множество благоприятни правни последици както за задължените лица, така и за данъкоплатеца, тъй като води до намаляване на разходите по администриране на процеса. Посочените в искането на народните представители промени в разпоредбите на ДОПК са само част от промените в реда на администрирането на публичните вземания и за да се прецени ефектът, те би следвало да се разглеждат в тяхната цялост и взаимовръзка, за да се види дали е нарушен балансът на правата и задълженията на лицата (включително и от гледна точка на разпоредбите на Конституцията за основните права и задължения на гражданите) при плащането им на данъци и осигурителни вноски. Разгледани по такъв начин, извършените промени налагат извода за постигнат баланс, а именно премахването на избора на задължените лица да определят кои задължения да погасяват, се компенсира от редица благоприятни правни последици. Значително са минимизирани разходите на лицата за банкови комисионни в процеса на администриране на публичните вземания, което от своя страна води до намаляване на ефективната данъчна тежест, тъй като отпада необходимостта от поддържането на отделни банкови сметки на НАП за приходите за централния бюджет, ДОО и НЗОК. С новия начин на плащане съществено се намалява наказателната лихва за просрочени осигурителни вноски чрез промяната на чл. 113, ал. 1 от КСО; предоставя се право на задължените юридически лица и еднолични търговци сами да определят размера на авансовите си вноски на корпоративния данък, респективно на данъка по Закона за данъците върху доходите на физическите лица; удължени са сроковете за деклариране и внасяне на осигурителните вноски; отпадат административните и контролни процедури, заложен

предишната редакция на чл. 7, ал. 1 и 9 от КСО; въвежда се електронен достъп в реално време до данъчно-осигурителната сметка на регистрираните лица съгласно чл. 87, ал. 9 от ДОПК, с което на практика ще се позволи лицето да бъде постоянно информирано за статуса на неговите задължения при новия ред на погасяване на публичните вземания.

Погледнато в аспекта на минимизиране на разходите по администриране, тези промени са и в съответствие на горепосоченото изискване на чл. 60, ал. 1 от Конституцията за съразмерност на публичните вземания тъй като облекчават в равна степен ефективната данъчно-осигурителна тежест за всички задължени лица.

От изложеното е видно, че разпоредбата на § 44, т. 3 и т. 5 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за данък върху добавената стойност, с която се променя разпоредбата на чл. 169 и съответно се отменя разпоредбата на чл. 179, ал. 1 от ДОПК, има своето основание и не е в разрез с принципите за правото на обществено осигуряване и правото на здравно осигуряване, прогласени в чл. 51 и чл. 52 от Конституцията на Република България и с принципа за справедливост по смисъла на преамбюла на Основния закон.

С оглед на изложеното, моля на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България, да постановите решение, с което да отхвърлите искането на 49 народни представители от 41-вото Народно събрание за установяване на противоконституционност на § 44, т. 3 и т. 5 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за данък върху добавената стойност (обн., ДВ, бр. 94 от 2012 г.).

МИНИСТЪР:

КАЛИН ХРИСТОВ

Съставили:

Любов Маркова / отдел „ПЗ“

Ирена Христова / отдел „ПЗ“

Съгласували:

Красимир Сивев / началник отдел „ПЗ“

Людмила Петкова / директор, дирекция „ДП“

ДП-01-01

предишната редакция на чл. 7, ал. 1 и 9 от КСО; въвежда се електронен достъп в реално време до данъчно-осигурителната сметка на регистрираните лица съгласно чл. 87, ал. 9 от ДОПК, с което на практика ще се позволи лицето да бъде постоянно информирано за статуса на неговите задължения при новия ред на погасяване на публичните вземания.

Погледнато в аспекта на минимизиране на разходите по администриране, тези промени са и в съответствие на горепосоченото изискване на чл. 60, ал. 1 от Конституцията за съразмерност на публичните вземания тъй като облекчават в равна степен ефективната данъчно-осигурителна тежест за всички задължени лица.

От изложеното е видно, че разпоредбата на § 44, т. 3 и т. 5 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за данък върху добавената стойност, с която се променя разпоредбата на чл. 169 и съответно се отменя разпоредбата на чл. 179, ал. 1 от ДОПК, има своето основание и не е в разрез с принципите за правото на обществено осигуряване и правото на здравно осигуряване, прогласени в чл. 51 и чл. 52 от Конституцията на Република България и с принципа за справедливост по смисъла на преамбюла на Основния закон.

С оглед на изложеното, моля на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България, да постановите решение, с което да отхвърлите искането на 49 народни представители от 41-вото Народно събрание за установяване на противоконституционност на § 44, т. 3 и т. 5 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за данък върху добавената стойност (обн., ДВ, бр. 94 от 2012 г.).

МИНИСТЪР:

КАЛИН ХРИСТОВ

